

Res no separa els capituladors franco-falangisme

EM denuncià i combatut amb insistència la política dels elements capituladors com un acte de traïció als nostres poble i a la República. Avui els dónen plenament la raó. El pacte amb la reacció franquista, la banda de capituladors acobillada pels Prieto i Gómex han trencat ja l'armistici amb totes les formes i afirmen que es dissimulen en el camp de l'imperialisme i de la guerra, igual que els nazis, disposats a fer d'España una plaça d'armes i dels nostres carrers a canó al servei dels plans agressius de l'imperialisme franquista contra la Unió Soviètica i els pobles progressius.

Es parla, coincidint amb Franco, d'incorporar Espanya en el bloc de les forces occidentals per a fer la guerra contra la Unió Soviètica i els pobles democràtics i progressius. Igual que Franco, parlen del lliure exercici del culte, donant, però, primacia a la religió catòlica. I així ja sabem, per experiència, el que vol dir.

I el mateix que Franco, es proposen celebrar un simulacre de consulta popular, realitzada, naturalment, sota l'imperi d'un « inflexible ordre públic » a mans de feixistes no depurats, disposats a no respectar la voluntat del poble, prèviament concudada, posant fora de la llei els millors defensors dels interessos de la llibertat dels pobles hispànics, els comunistes.

D'ACI el que no sigui gens arriscat afirmar que els capituladors, a no tardar gaire, donant encara un pas més endavant en el camí de llur desemascarament, es fondon en una abraçada fraternal amb el botxí Franco i el seu règim terrorista de pistolers, enbarbant tots junts la pudenta bandera de l'anticomunisme i de traïció a la pàtria.

Naturalment que tot això no podrà quedar impune. Car, malgrat els esforços que despleguen els incendiàries d'una guerra contra la Unió Soviètica i els pobles progressius, les forces del camp de la pau i de l'antimperialisme entre les quals es troben els pobles hispànics, són i seran cada dia més poderoses i fortes i, amb llur lluita, seran capaces d'anihilar aquests propòsits.

I quan l'hora arribarà els nostres pobles sabran aplicar llur justícia a tots els que els han martiritzats i traït.

El nostre secretari general, Joan Comorera, ha dit des d'aquestes mateixes pàgines, denunciant els monstruosos mètodes del franquisme: « Els imperialistes nord-americans han suggerit que Franco, per demostrar davant del món esbaltat que és ja un « democrata », més o menys « orgànic », anunciï unes « eleccions municipals » per a una data que coincidirà amb la discussió del nostre problema a l'Assemblea de l'O.N.U. ».

Doncs, bé, el « Boletín » oficial de l'Estat franquista ha publicat ja els decrets pels quals es « convoca » a eleccions de regidors i les normes per anar a « votar », següents de les instruccions aclaradores de l'Institut Nacional d'Estadística. Els il·lustrats o els malvats que van dient que l'heretge de Hitler i Mussolini està en plena « evolució democràtica », ací tenen l'articulat dels decrets que fixen les « eleccions » per als dies 21 i 28 de novembre i 5 de desembre, fetes en tres dies, puix que tot es divideix per tres en aquest monument de cinisme feixista.

Car feixistes són les eleccions projectades i feixistes els procediments de dur-les a cap. Quan Franco truca a la porta de l'O.N.U. i els imperialistes estan més disposats que mai a obrir-la-li, el botxí dels nostres pobles anuncia eleccions del caràcter més típicament corporatiu, calculades, dissenyades i mesurades a l'infinit pel ministeri de la Governació.

Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya
SETMANARI - Núm 175 - Preu 10 fr. - 20 d'octubre del 1948 - Redacció i Administració: 33, r. de la Grange-aux-Belles, Paris-X^e

FRANCO HA CELEBRAT JA EL CONSELL DE GUERRA! Hem d'assolir la no execució de la sentència Hem d'imposar la revisió del procés Cal exigir-ho al capità general de Catalunya!

FRANCO i la Falange van donar ja per acabada la instrucció del procés contra els 80 patriotes catalans i 24 hores després, el dia 13 d'aquest mes, ja s'havia celebrat la paròdia de Consell de guerra i dictat les condemnes, entre les quals es troben diverses penes de mort.

Procés i Consell de guerra que és un insult a tota llei processal i un escarni a tot Codi de Justícia, militar o ordinari.

Procés muntat sobre la base dels atestats de la policia de Falange que a costa de tortures salvatges ha pretès que fossin confirmats pels encartats.

De la monstruositat dels turments aplicats són un testimoni acudador les greus mutilacions que sofreixen en diverses parts del cos la majoria dels processats i condemnats.

Uns, com Enric Pla, van declarar sense poder resistir durant diverses setmanes per haver-los fet malbé les cames i els peus; altres, com Nùmen Mestres, van apallissar-se fins a produir-los vòmits de sang; a altres, com Carles Sanxo, els han torturat brutalment fins a fer-los perdre els sentits diverses vegades; a altres, com a Carst Duaur, el van apallissar fins a produir-li una hèrnia inginal, una ferida a la boca que encara no ha cicatritzat i li han destruït un ull; altres, com Frederic Canon, van apallissar-los amb un vit de bou a la cara i els van robar els testicles; altres, com Wilson Batlle, van aplicar-los tortures sense parar fins a fer-los tornar boigs. I així altres, i altres...

Aquests són els mètodes dels quals la Falange s'ha valgut per a presentar al Consell de guerra les « confessions » que li permeten determinar la culpabilitat dels processats.

Aquest és el « procés » que s'ha instruït contra 80 patriotes i que el règim franquista vol donar per tancat després d'una sessió del Consell de guerra, sense permetre cap aclarament que pogués testimoniar la innocència dels encartats, sense cap millor de defensa i amb les penes decretades per endavant.

Una tal monstruositat ha d'excitar la protesta viril i enèrgica de tots els patriotes, de tots els homes de sentiments humanitaris del món, defensors de la llibertat i de la democràcia.

Encara som a temps a salvar les vides dels condemnats a mort; encara som a temps d'impedir que les penes siguin executades.

Podem i hem de fer que el procés sigui revisat per aquells que els patriotes siguin jutjats amb totes les garanties de defensa.

Mobilitzem-nos tots en acció constant i permanent fins que haguem salvat les vides dels nostres patriotes, fins que hàgim aconseguit que les normes de justícia tornin a establir-se als nostres pobles.

Joan COMORERA s'adreça a Trygve LIE

« Senyor Trygve Lie, secretari general de l'O.N.U.,
Malgrat la protesta popular a Espanya i la profunda mobilització de la massa democràtica arreu, el general feixista Franco, alentat pels agents de la reacció internacional provocadors de la tercera guerra mundial, ha ordenat al Consell de guerra de Barcelona de condemnar a mort i a 30 i a 20 anys de presidi 80 patriotes catalans que ja fa un any i mig vénen sofrint les més monstruosos tortures a les presons del règim terrorista de Franco.

Els processats han estat privats de tota defensa, el fiscal ha llegit les conclusions dictades per la Falange, el Consell de guerra ha sentenciat sense demanar cap element de prova i donant per bones les declaracions arrencades per la tortura o fabricades per la policia falangista, sense confrontacions de prova, sense permetre ni tan sols la defensa personal dels acusats.

Els patriotes han estat jutjats per l'anomenada llei contra el « banditisme i terrorisme », promulgada molt després dels suposats delictes, amb l'aplicació d'una retroactivitat que en tots els països civilitzats és considerada com un crim jurídic i una jurisdicció militar que no correspon a l'« ordre natural ». Molts d'aquests patriotes han estat condemnats per suposats delictes comesos estant ja a la presó o a l'estranger on havien militat en els rengles combatents contra el nazi-feixisme.

L'execució d'aquesta sentència ignominiosa, l'afusellament dels patriotes condemnats a mort seria un escarni sinistre als principis de l'O.N.U., un repte a la consciència universal.

En nom del nostre poble martiritzat pel règim feixista de Franco i Falange, en nom dels patriotes que sofreixen tortura i persecució per llur amor a la llibertat i a la democràcia, demano que intervingueu urgentment i que informeu l'Assemblea per tal d'aconseguir la no execució de la sentència i la revisió del procés per un Tribunal civil que ofereixi als encuats plenes garanties de defensa.

Us saluda atentament,
Joan COMORERA
Secretari general del P.S.U. de Catalunya,
Ex-conseller del Govern Català,
Diputat al Parlament de la República.

així ho ha demostrat novament VITXINSQUI en el seu gran discurs del 12 d'octubre a la Comissió Política de les N.N.U.U.

El 25 de setembre, el viceministre d'Afers estrangers de la U.R.S.S., Andrei Vitxinski, va proposar, en nom del Govern soviètic, a l'Assemblea general de les Nacions Unides, de reduir d'una tercera part les forces armades i els armaments de les cinc grans potències per espai d'un any, així com la prohibició de l'arma atòmica, i de constituir un organisme internacional de control per a l'aplicació d'aquestes decisions.

Amb aquesta proposició, la U.R.S.S. no fetja més que renovar una política en la qual ha estat sempre conseqüent. Però aquesta política essencialment pacífica ha estat sempre sabotjada per les forces imperialistes, i si obtins ho for a la S. de N., avui ho és a l'O.N.U., i al costat dels representants directes del capital monopolista mundial, veiem els renegats del socialisme, els falsificadors de la doctrina marxista-leninista, tals com Spaak i Bevin, sabotejar sistemàticament les proposicions soviètiques.

Responent als atacs i a la mala fe de Spaak i Bevin, el cap de la delegació soviètica va pronunciar el 7 d'octubre un enèrgic discurs a la Comissió Política de l'O.N.U. per a exposar amb tota claredat les raons de la proposició feta el 25 de setembre.

Andrei Vitxinski va intervenir novament el dia 12 a la primera Comissió de l'Assemblea general de les Nacions Unides, després d'un provocador i desgraciat discurs del delegat dels Estats Units Warren Austin, intervingut per la qual Vitxinski ha denunciat d'una forma incontrovertible els provocadors de guerra que es mouen en el si de l'O.N.U. en front dels esforços de la Unió Soviètica per la pau i la seguretat internacional.

Aquesta exposició, clara, concreta, fonamental, de la política pacífica del Govern de la U.R.S.S., és la que domina en tota la seva integritat en les pàgines centrals d'aquest mateix número.

La farsa de les eleccions franquistes

El nostre secretari general, Joan Comorera, ha dit des d'aquestes mateixes pàgines, denunciant els monstruosos mètodes del franquisme: « Els imperialistes nord-americans han suggerit que Franco, per demostrar davant del món esbaltat que és ja un « democrata », més o menys « orgànic », anunciï unes « eleccions municipals » per a una data que coincidirà amb la discussió del nostre problema a l'Assemblea de l'O.N.U. ».

Doncs, bé, el « Boletín » oficial de l'Estat franquista ha publicat ja els decrets pels quals es « convoca » a eleccions de regidors i les normes per anar a « votar », següents de les instruccions aclaradores de l'Institut Nacional d'Estadística.

Els il·lustrats o els malvats que van dient que l'heretge de Hitler i Mussolini està en plena « evolució democràtica », ací tenen l'articulat dels decrets que fixen les « eleccions » per als dies 21 i 28 de novembre i 5 de desembre, fetes en tres dies, puix que tot es divideix per tres en aquest monument de cinisme feixista.

Car feixistes són les eleccions projectades i feixistes els procediments de dur-les a cap. Quan Franco truca a la porta de l'O.N.U. i els imperialistes estan més disposats que mai a obrir-la-li, el botxí dels nostres pobles anuncia eleccions del caràcter més típicament corporatiu, calculades, dissenyades i mesurades a l'infinit pel ministeri de la Governació.

D'acord amb la seva monstruosa « llei » electoral del juny del 1946, el decret franquista prescriu en l'article segon que: « Los concejales de cada Ayuntamiento serán designados por terceras partes en la siguiente forma: uno, por elección de los vecinos cabezas de familia; dos, por elección de los organismos sindicales radicantes en el término municipal; tres, por elección que harán los concejales representantes de los dos grupos anteriores entre vecinos miembros de entidades económicas, culturales o profesionales... »

El nostre poble que sabotejarà aquestes eleccions, que en denuncia la falsedat, que no s'ave amb res del que el Franco-falangisme fa i que sotlarà per damunt d'ell, dels capituladors que li fan el joc, per damunt de totes les forces imperialistes i antidemocràtiques.

Hi saltarà, perquè encara li queden forces, perquè no està sol en la seva lluita per la independència de la pàtria i les llibertats nacionals. Car la seva lluita és la de milions d'homes i dones que arreu del món constitueixen l'immens front del camp democràtic i antimperialista que marxa segur cap a una victòria que cap bomba atòmica no podrà destruir.

Aquesta falsificació i aquesta negació del sufragi universal ve encara carregada amb la manera amb que es fa la votació de la representació del segon grup, els compromissaris designats pels Sindicats Verticals, o sigui, la designació pura i simple de la Falange.

Quant al tercer grup, nomenat pels regidors dels dos altres grups anteriors, només cal dir que han d'ésser elements provadament afectes al règim, la llista dels quals és feta pels governadors civils, tots els caps provincials de la Falange.

I si per una banda només hi ha la llista de candidats feta pels governadors, tot reservant-se el dret de nomenar els alcaldes de les grans ciutats, vet ací que serà ell qui farà les « eleccions » a gust i mida de Franco, perquè almenys en tres anys, quan es renovaran per mitjà dels Ajuntaments, no es torni a parlar de fer-ne.

I aquest és el « democrata » que l'imperialisme té en candidatura perquè entri a formar part de la Santa Aliança que prepara la guerra antisoviètica i contra els pobles que s'han alliberat del feixisme, catàstrofe a la qual Franco promet, no ja el millor dels soldats, sinó els països per defensar Berlin promesos a Hitler el 1942, sota la vida i les hisendes de 27 milions d'espanyols que es trobarien al mig d'aquest immens camp de batalla.

Els siberians de la democràcia i occidental i que ara es porta, tots aquells que enlairen pel món la pudenta bandera anticomunista, no diuran un sol mot de fastig per condemnar la paròdia sarcàstica de les eleccions que Franco prepara, puix que cobegen la carn de caró hispànica, les bases estratègiques espanyoles, un exèrcit colonial per fer matar per servir els interessos dels banquers i dels plutòcrates de la City i de Wall Street.

Però hi ha el poble espanyol. El nostre poble que sabotejarà aquestes eleccions, que en denuncia la falsedat, que no s'ave amb res del que el Franco-falangisme fa i que sotlarà per damunt d'ell, dels capituladors que li fan el joc, per damunt de totes les forces imperialistes i antidemocràtiques.

La U. R. S. S. fa 30 anys que lluita per la pau

així ho ha demostrat novament VITXINSQUI en el seu gran discurs del 12 d'octubre a la Comissió Política de les N.N.U.U.

El 25 de setembre, el viceministre d'Afers estrangers de la U.R.S.S., Andrei Vitxinski, va proposar, en nom del Govern soviètic, a l'Assemblea general de les Nacions Unides, de reduir d'una tercera part les forces armades i els armaments de les cinc grans potències per espai d'un any, així com la prohibició de l'arma atòmica, i de constituir un organisme internacional de control per a l'aplicació d'aquestes decisions.

Amb aquesta proposició, la U.R.S.S. no fetja més que renovar una política en la qual ha estat sempre conseqüent. Però aquesta política essencialment pacífica ha estat sempre sabotjada per les forces imperialistes, i si obtins ho for a la S. de N., avui ho és a l'O.N.U., i al costat dels representants directes del capital monopolista mundial, veiem els renegats del socialisme, els falsificadors de la doctrina marxista-leninista, tals com Spaak i Bevin, sabotejar sistemàticament les proposicions soviètiques.

Responent als atacs i a la mala fe de Spaak i Bevin, el cap de la delegació soviètica va pronunciar el 7 d'octubre un enèrgic discurs a la Comissió Política de l'O.N.U. per a exposar amb tota claredat les raons de la proposició feta el 25 de setembre.

Andrei Vitxinski va intervenir novament el dia 12 a la primera Comissió de l'Assemblea general de les Nacions Unides, després d'un provocador i desgraciat discurs del delegat dels Estats Units Warren Austin, intervingut per la qual Vitxinski ha denunciat d'una forma incontrovertible els provocadors de guerra que es mouen en el si de l'O.N.U. en front dels esforços de la Unió Soviètica per la pau i la seguretat internacional.

Aquesta exposició, clara, concreta, fonamental, de la política pacífica del Govern de la U.R.S.S., és la que domina en tota la seva integritat en les pàgines centrals d'aquest mateix número.

CAL SALVAR AQUESTS 80 PATRIOTES

- Angel Carreró Sancho
- Pere Valverde Fuentes
- Nùmen Mestres Ferrando
- Wilson Batlle Boscana
- Joaquim Puig Pidemunt
- Ferran Rius Tomàs
- Carles Sanxo Ventura
- Manuel Rivacova Rivacova
- Carles Martínez Martínez
- Pasqual Tobia Vaqué
- Esteve Arias Gázquez
- Sants Gómex Nebot
- Carles Valls Vainxa
- Salvador Cansi Daura
- Angel Gonzàlez Pons
- Bernat Cregut Beltran
- Agustí Bruguera Beret
- Andreu Gracia Herrera
- Josep Martínez
- Claudi Carrillo Alba
- Daniel Plana Fernández
- Felip Bravo Garrido
- Miquel Santiveri Gasol
- Rafael Gutiérrez Giménez
- Anastasi Garcia Cornella
- Ferran Reina Reina
- Manuel Gómez Amare
- Rudesind Bueno Giménez
- Josep Artias Cabré
- Joan Ribas
- Lluís Iturràlbe Carrion
- Dolors Sanz Avellano
- David Arbonés Agustí
- Eudald Arias Carrera
- Eudald Planques Granell
- Enric Lucena Morera
- Enric Pla Valldiri
- Frederic Canon Ibàñez
- Francisc Martínez Verdun
- Francisc Munoz Boqueres
- Josep Guinovart Grau
- Josep Sebastian Allepuz
- Salvador Teixidó Casas
- Empar Arranz Castiello
- Eulàlia Martínez Salart
- Flora Marínez Montreal
- Mercè Clofa Vilarassa
- Antoni Mèndez Fernández
- Bonifaci López
- Francisc M. Sanjurjo Nin de Cardona
- Francisc Sicart Ribas
- Gabriel Martí Hierro
- Genís Munoz Ortiz
- Francesca Coronel Garcia
- Artur Pascual Borràs
- Bonaventura Trias
- Claudi Escart Florensa
- Jaume Solarich Galtés
- Josep Muntas Ferran
- Lluís Egea Rosic
- Ramon Pena Ibàñez
- Saturni Villarroya
- Tomàs Garcia Azin
- Salvador Vallverdú Fort
- Alfons Mayol
- Andreu Soronelles Domingo
- Francisc Pineda Saez
- Gumersind Padrol Fernández
- Ramon Rius Muns
- Emili López Onate
- Francisc Fernández
- Francisc Colomer Torres
- Francisc Ros Asturiano
- Rafael Blasco
- Joan Massana
- Jaume Ariceta Xifre
- Martí Fernández
- Manuel Albinyana
- Anna Mayoral

Sobre la prohibició de l'arma atòmica i la reducció dels armaments

Discurs pronunciat per Andrei VITXINSQUI a la sessió del dia 12 d'octubre del 1948 davant el Primer Comitè de l'Assemblea General de les Nacions Unides a París

I. Els intents per fer fracassar les proposicions soviètiques

ELS nostres debats sobre el segon punt de l'ordre del dia, relatiu a les proposicions fetes pel Govern de la Unió Soviètica sobre la prohibició de l'arma atòmica, la reducció d'un terç dels armaments i de les forces armades de les cinc grans potències durant un any i referents a l'establiment d'un control internacional sobre l'execució d'aquestes decisions, arriben a llur terme. En aquest cas, també, tenim dos camps d'Estats, uns dels quals defensen amb conseqüència la política de la pau i de la seguretat dels pobles i s'esforcen a fer adoptar les mesures que poden constituir el primer pas en la causa de la dissipació de les amenaces d'una nova guerra, en la causa de l'enfortiment de la pau.

L'altre grup d'Estats prossegueix la línia que havia seguit fins ara i que es caracteritza per la tendència d'ajornar, de fer fracassar a tot preu l'obra de posar en vigor les mesures sobre la prohibició de l'arma atòmica i la reducció de les forces armades, encara que només fos per les cinc grans potències, com ha estat proposat per la Unió Soviètica. Cal indicar, una altra vegada, que la posició d'aquest segon grup de potències contradiu radicalment els principis, l'esperit, les tasques i els objectius de l'Organització de les Nacions Unides. Que està, igualment, en contradicció formal amb les decisions que han estat ja preses fa dos anys per l'Organització de les Nacions Unides i contra les quals ningú — ho repetim — ningú no s'atreveix a intervenir obertament, la qual cosa no exclou, però, l'activitat darrera cortina tendent a fer fracassar les esmentades resolucions històriques de l'Assemblea general.

La delegació soviètica ha indicat ja més d'una vegada l'efecte funest d'una posició semblant que cova en si una veritable amenaça a la pau i a la seguretat dels pobles. Amb tot, continua l'oposició per part d'aquest camp a les proposicions dirigides contra la cursa dels armaments i a favor del reforçament de la pau. Al mateix temps, hom cerca i inventa les raons i els motius més diversos pels quals es podria disressar la seva aspiració a fer declinar a tot preu les proposicions de la Unió Soviètica. La delegació soviètica ha analitzat ja aquests motius i ha demostrat, o almenys ha intentat demostrar llur completa inconsistència. I, en efecte, és que no salta a la vista el costat artificial i imaginari de la gran majoria dels motius presentats contra la proposició de la Unió Soviètica, motius que corresponen d'una manera sorprenent amb allò que havia estat dit abans en casos anàlegs a tot al llarg de més d'un quart de segle, cada vegada que la Unió Soviètica i els països que li són amics aixequen llur veu per la defensa de la pau? Aquesta vegada s'intenta desballestar novament les proposicions que tenen com objectiu de posar fi a la febre guerrera, prohibir l'arma atòmica, reduir d'un terç les forces armades de les cinc grans potències, la qual cosa tindria, sense cap mena de dubte, una gran significació des del punt de vista del desenvolupament ulterior de les relacions internacionals, en el sentit de la col·laboració amistosa dels diferents Estats, cosa que tindria, indubtablement, una significació igualment enorme des del punt de vista de l'afèbliment de l'empena de les forces reaccionàries que intenten dirigir aquest desenvolupament, seguint una línia que no té res de comú amb les tasques de la consolidació de la pau i de la seguretat. Els representants dels Estats Units d'Amèrica, de la Gran Bretanya i de França han estat al cap de la croada contra les proposicions soviètiques, com s'ha produït sovint en altres casos semblants. Com tothom podrà jutjar, d'acord amb les intervencions que s'han produït davant nostre, no hi ha res que els aliri en llurs atacs contra la Unió Soviètica i, quant a llurs oradors, aquests depassen tots els límits de la decència.

El to ha estat donat per la delegació britànica els representants de la qual, en la persona del senyor Bevin a l'Assemblea general, dels senyors Mac Neil i Shawcross al Comitè polític, no han estat viatjats cap mitjà per denigrar — de denigrar —, calumniar, la posició de la delegació soviètica i per intentar, per aquest mitjà, de minar la confiança envers les proposicions de la Unió Soviètica. Darrera d'ells, han intervingut, els representants de les delegacions francesa, canadenc, xilena, de la delegació del Salvador i alguna altra — que són justament Estats que formen part d'aquest altre camp del qual parlava més amunt — del camp dels adversaris de les proposicions soviètiques, dels adversaris de la pau i de totes les mesures proposades per a consolidar la pau, per a consolidar la seguretat dels pobles, per a afèblir la tensió de les relacions internacionals, per a liquidar el perill que ens cau al damunt, gràcies a la línia seguida pels Estats Units d'Amèrica, la Gran Bretanya, amb l'ajut de França i de Xina. Llur intervenció ha estat coronada pel senyor Austin, el qual s'ha esforçat de vessar encara més vert, més insinuations i calumnies directes en el seu discurs dirigit, no solament ja contra les proposicions que figuren actualment a la forma de projectes de resolució de la delegació soviètica, sinó dirigit contra la Unió Soviètica en la seva totalitat.

Començaré pel representant canadenc que ha declarat que cada ésser pensant — empro els seus mateixos termes — del nostre turmentat planeta cal que es recordi que la tensió que existeix actualment és creada per la Unió Soviètica, la qual, segons ell, segueix tirant oli al foc. El representant canadenc ha arribat fins i tot a dir que la responsabilitat d'aquesta tensió incombent a la política estrangera soviètica, i més tenint en compte, com ell ha afirmat, que la Unió Soviètica s'esforça, per tots els mitjans, a provocar la discòrdia en altres Estats.

No podem esperar res més venint de la part del representant canadenc després de la cèlebre «aportació» del Govern del seu país a la campanya d'hostilitat i d'odi desfermada contra la Unió Soviètica, sense renunciar a utilitzar diferents provocadors i trucs, per als quals no hi ha ni pot haver-hi lloc en una societat d'homes respectables. Però el representant canadenc no estava sol en aquest afer, en aquest cor de calumniadors i de forjadors d'insinuations envers la Unió Soviètica; els representants del Salvador, de Grècia, de França han afegit llurs veus a la seva. Tots s'han esforçat, en relació a les proposicions soviètiques i dels motius que ens guaiaven quan vàrem fer aquestes proposicions, tots s'han esforçat a sembrar la desconfiança, a minar la confiança, desnaturalitzant el sentit real i la substància de les nostres proposicions, la significació de les quals i llur sentit són suficientment clares i parlen per elles mateixes. S'ha arribat a què el representant britànic, com ho hem sentit per la boca del procurador general de la Gran Bretanya, senyor Shawcross, intentés presentar les proposicions soviètiques, el projecte de resolució soviètic sobre la prohibició de l'arma atòmica i la reducció dels armaments i de les forces armades de les cinc grans potències, ni més ni menys que com... un acte agressiu. Ha estat seguit d'ocell pel representant francès, senyor Parodi, que ha actuat en aquest cas sense cap fonament.

El senyor Shawcross ha tingut l'audàcia de declarar així que quan la delegació soviètica allargà el ram d'olivera de la pau ho fa d'una manera tan agressiva que es diria que vol fer perdre als altres les ganes d'agafar-la. Ja veieu, doncs, que quan es fa un gest tan pacífic com és el fet d'ofrir un ram d'olivera, això sembla que amaga una finalitat i intencions agressives. No es tractaria pas d'una caricatura, elaborada pel procurador general de la Gran Bretanya, destinada al mal gust polític dels seus amics?

Però el senyor Shawcross ha anat encara més lluny. Ha estat seduït per un proverbi alemany que ha considerat, ho recordo justament en relació a les nostres proposicions, justament en relació amb els esforços que nosaltres, minoria de defensors de la pau i de la seguretat dels pobles, fem a cada moment per circumstanciar el perill d'una nova guerra, per donar, encara que només sigui un sol pas efectiu en el sentit de la consolidació de la pau. Justament en aquest moment i davant les nostres proposicions, el procurador general de la Gran Bretanya ha considerat necessari recordar el proverbi alemany que diu: «Seràs el meu germà, o bé et trencaré el cap». Segurament, la deformació criminalista és natural aquí — es tracta de la intervenció d'un procurador — però permeteu-me, és que és correcte d'interpretar, és que és honorat d'interpretar

les proposicions soviètiques d'una manera segons la qual obliquem la gent «a ésser pacífics, o bé els amencem amb trencar-los el cap»? No es tracta d'una frase bonica o proposo de la qual seria de rigor recordar el proverbi rus: «Per una frase bonica no respectaria ni el seu pare.»

El senyor Shawcross ha intentat condicionar l'examen de les proposicions soviètiques i l'adopció de les resolucions corresponents pel resultat al qual s'arribarà al Subcomitè d'elaboració de les resolucions sobre els informes de la Comissió Atòmica. El senyor Shawcross ha declarat que la delegació britànica no prendria cap posició definitiva respecte a les proposicions de prohibició de l'arma atòmica i de reducció d'un terç, durant un any, dels armaments i de les forces armades de les cinc grans potències, abans de rebre l'informe de l'esmentat Subcomitè. Cal dir també que aquesta manera de plantejar la qüestió demostra manca de voluntat d'estudiar les proposicions de la Unió Soviètica d'una manera concreta i real, la qual cosa no constitueix més que una excusa, una tendència a allunyar-se de la solució d'aquest problema, sobretot tenint en compte que la manera de plantejar-lo no té cap base lògica.

De què s'ocupa actualment el Subcomitè que hem nomenat per a la primera qüestió de l'ordre del dia del primer Comitè? S'ocupa d'elaborar una resolució sobre els tres informes de la Comissió Atòmica. Quina relació té això amb la qüestió de principi de la prohibició de la utilització de l'energia atòmica per a finalitats bèl·liques? Hom pot adoptar tantseval la resolució sobre els informes de la Comissió Atòmica, però el problema de la prohibició de l'arma atòmica no pot ésser, de cap de les maneres, estudiat i no ho serà, ja que aquesta Comissió no és pas una Comissió encarregada d'elaborar una convenció de prohibició de l'energia atòmica per a finalitats de guerra, ja que no és una Comissió d'elaboració de la línia de l'Assemblea general respecte a la prohibició de l'energia atòmica per a finalitats de guerra. Nosaltres podem no adoptar cap resolució sobre els informes de la Comissió Atòmica, però és que això allunya la possibilitat o la necessitat, la conformitat i la raó d'adopció una resolució sobre la prohibició de l'arma atòmica?

I heu's ací que hom ens proposa, després que hem passat tant de temps examinant les proposicions soviètiques i d'una sèrie d'altres que han estat presentades en abundància per les altres dele-



Andrei VITXINSQUI

gacions, se'n diu que no decidirem res abans que el Subcomitè no ens hagi fet saber les seves decisions respecte els informes de la Comissió Atòmica, com si residís així el fons de la qüestió i com si això llingués cap relació amb el fons de les proposicions que han estat sotmeses a l'examen de l'Assemblea general per la delegació soviètica, per l'ordre del Govern soviètic.

Heu's ací perquè dic que no és possible estar d'acord amb aquesta manera de plantejar la qüestió. És un procediment per a diluir, per a liquidar aquesta problema en qualsevol recó, almenys fins al moment que semblaria oportú al meu honorable veí de la dreta senyor Shawcross.

La delegació britànica intenta prevenir el desenvolupament dels esdeveniments, preparar el terreny per tal d'utilitzar les dificultats de la qüestió de l'elaboració d'un conveni sobre el control, a fi de donar un cop a la proposició de la prohibició de l'arma atòmica. Altrament no pug pas comprendre la part de la intervenció del senyor Shawcross en la qual declara, sense preocupar-se gens dels termes, que les proposicions soviètiques — i així ho ha dit encara que al principi em semblava mentida — estaven formulades en un to de provocació...

Però oïem-nos del fons. Quines proves ha aportat el senyor Shawcross contra el pretès provocador de la delegació soviètica? El senyor Shawcross ha trobat dos motius: el primer, el paràgraf del preàmbul a les proposicions de la delegació soviètica del 25 de setembre, allà on es diu que fins ara no ha estat pràcticament realitzat res per posar en vigor les decisions de l'Assemblea del 24 de gener i del 14 de desembre del 1946. Sembla que es aquesta declaració allò que dona un to provocador a la nostra resolució. Però no hem constatat, en la realitat, que els treballs de la Comissió Atòmica havien desembocat a un carreró sense sortida. Certament tenim una opinió ben diferent d'aquestes raons, sobre el fet de saber què és culpable. Segons vosaltres som nosaltres, segons nosaltres sou vosaltres.

Però es tracta de saber quina és la situació real. Quin és el resultat de trenta mesos de treballs a la Comissió Atòmica? Constatarem objectivament i amb calma que no hi ha pas cap resultat positiu. I se'n diu: és una provocació. El to provocador és igualment constatat pel procurador fet una fúria en el darrer paràgraf de les proposicions soviètiques, allà on aquestes proposicions han estat motivades per l'objectiu de consolidar la causa de la pau i d'allunyar l'amenaça d'una nova guerra atada pels expansionistes i els altres elements reaccionaris.

Es tracta del segon motiu per acusar-nos de tenir un to provocador. No negarem pas, senyor Shawcross, que al món existeixen elements reaccionaris que atien la guerra. Sobre què es basa, doncs, la resolució adoptada l'any passat per l'Assemblea general, condemnant la propaganda de la guerra? Sobre què es basava o és que es tractava d'un error? Nosaltres considerem que no era pas

un error. Nosaltres hem citat fets i en citarem avui que testimonien que existeixen, no solament particulars, sinó grups sencers i medis determinats, que són reaccionaris, que preconitzen la idea de la dominació mundial, que intenten realitzar aquesta dominació mundial, de fer esclatar una nova guerra, que es converteixen avui en els instigadors d'aquesta nova guerra. Dir això és una provocació? On és la provocació? La nostra resolució no fa més que constatar un fet que ningú no pot negar. Si, per exemple, comparéssim la nostra resolució amb la presentada per la delegació de la Gran Bretanya, veuríem que en aquesta resolució cada paràgraf és una acusació llançada contra la minoria de la Comissió, cada punt, cada paràgraf constitueix una acusació. I després d'això hom ens diu que el to en el qual ha estat redactat el projecte de resolució de la delegació britànica té un to lleial i que el to en el

qual està redactat el projecte de resolució soviètica, en el qual no hi ha cap atac, és d'un to provocador.

Tanmateix, significa parlar un llenguatge diferent. El primer i el segon paràgraf del projecte de resolució soviètica, com ja ho he indicat, constaten objectivament fets contra els quals són inoperants la ràbia, l'odi, la calúmia, les injúries. Car totes aquestes expressions amb les quals el senyor Shawcross ha guarnit el seu discurs amb tanta prodigalitat i havent perdut tot equilibri moral eren probablement destinades a posar-nos fora de si per a descreditar, sinó les nostres pròpies proposicions, almenys la delegació que ha fet aquestes proposicions. Heu's ací que sentim contra les mateixes falòrnies estereotipades i hostils a la Unió Soviètica sobre la «cortina de ferro» i d'altres invencions antisoviètiques.

II. Les maniobres dels falsificadors

LA tasca dels nostres contradicctors, tal com es veu segons llurs intencions, consisteix a intentar de provar que la Unió Soviètica està contra tota cooperació internacional i contra tot acord amb les altres potències, que en general la Unió Soviètica considera aquesta cooperació com un procediment tàctic, que en realitat la Unió Soviètica es troba en estat de guerra amb el món enter, disressant tot això amb paraules sobre la pau. Heu's ací la concepció que ha estat exposada ací d'una forma ben primitiva pels senyors britànics i nord-americans i, en particular, pel senyor Austin. Per demostrar això ha calgut intentar desnaturalitzar una sèrie de fets referents a les bases de la política exterior soviètica.

He de confessar que em trobo violent quan se m'empenyen pel camí d'una discussió sobre el marxisme i el leninisme al Comitè Polític. Comprenço que parlant francament el Comitè Polític no ha estat pas creat per a això. Però si s'exigeix aquesta discussió, si ens és imposada, l'acceptem. Si, per exemple, els llorers del senyor Bevin, que s'ha llançat a un estudi teòric del leninisme, no deixa tranquil el senyor MacNeil, així com el senyor Austin, estic disposat a complaure llurs desigs sobre aquesta qüestió. Parlem i veurem que en resultarà.

Heu's ací que el senyor MacNeil, defensant, com ha ell ha dit, el seu cap, s'ha llançat a fer consideracions sobre una cita de les obres de V. Lenin respecte la dura ascensió d'una muntanya inexplorada. A vegades — deia Lenin — estem obligats a seguir, no pas un camí directe, sinó d'anar fent giragones i d'explorar diferents direccions. Jo espero que un escocès com el senyor MacNeil li plau de qualificar-se, sap ben bé que significa fer l'ascensió d'una muntanya i sobretot d'una muntanya inexplorada. Es que MacNeil no ha fet mai aquestes giragones, ja he preferit anar de dret amb perill de trencar-se el cap? Que cal ensenyar, doncs, el leninisme? Ens enyena una gran veritat: que cal tenir en compte la situació, que cal saber adaptar-s'hi, que cal saber donar la volta, cal saber, no solament avançar, sinó també recular. La història de les guerres actuals demostra que l'art de recular és un art superior de la guerra. Cútzov coneixia aquest art a la perfecció i ha vençut Hitler i els bolxevics, que són mestres en aquest art, han triomfat més d'una vegada en la lluita contra els nostres enemics, contra el nostre adversari.

Però el més curiós és que la cita a la qual s'ha referit el senyor MacNeil té un sentit directament oposat al que ell li ha donat. Aquesta cita va adreçada contra la incomprensió de la necessitat d'ésser flexible en la seva tàctica. Els nostres adversaris intenten així, en la pràctica, de donar igualment la volta a llur manera, recorrent a llur tàctica. Per exemple, la resolució soviètica no els pla. Segons ells és simplement irreal, no té sentit, és provocadora. Però ni un sol dels adversaris de la nostra resolució no s'atreveix a proposar obertament de declinar aquesta resolució. I el representant sirí, l'honorable El Huri, fins i tot ha dit que si rebutgéssim francament, obertament, una tal resolució, provocaríem la decepció a tot el món. Aquesta és la raó de les recerques d'una solució més flexible, més prudent del problema.

Avui el representant belga ha dit: cal justificar la nostra opinió sobre la necessitat de rebutjar la proposició soviètica. Tot seguit, el delegat belga ha desenvolupat el seu pensament: cal expressar-se de manera que en rebutjar la proposta de la prohibició de la bomba atòmica, volem dir que no ens oïem pas a la prohibició de la bomba atòmica, puix que altrament ens trobaríem en una posició incòmoda.

La cita fet per MacNeil no podia demostrar més que una cosa i és que MacNeil, com ell mateix ho ha confessat, està en desacord amb la lògica. Allò que és veritat és veritat.

Amb tot, si entrem en el terreny de les declaracions dels dirigents responsables dels diversos països respecte la cooperació internacional, és que no seria millor de veure el que han dit els representants del Govern britànic i els representants del partit al Poder, a la Gran Bretanya sobre aquesta qüestió? El senyor MacNeil no es recorda pas i, per exemple, també el senyor Shawcross, del discurs del senyor Bevin del 4 de maig d'enguany a la Cambra dels Comuns, quan el senyor Bevin deia que havia considerat sempre que si no s'hagués estat obligat a tractar amb la ideologia comunista, hauria estat possible de solucionar les diferents qüestions amb la U.R.S.S.?

Nosaltres tenim, però, un altre punt de vista. Es poden tenir ideologies diferents, hom pot tenir sistemes socials diferents i hom pot cooperar, malgrat la diferència dels sistemes socials. D'aquí el nostre desig de cooperar. Sobre quina base? No pas sobre la base d'un «diktat». Volem una cooperació sobre la base del respecte, de la confiança mútua que es desprèn d'aquest respecte, una cooperació d'igual a igual. No es tracta pas d'ideologies diferents i de règims socials diferents. En la societat capitalista les guerres són guerres entre països del mateix sistema econòmic.

En la seva entrevista, amb Stassen, el generalíssim Stalin, indicava que «els sistemes econòmics són els mateixos a Alemanya i als Estats Units i no obstant esclatà una guerra entre ells. Els sistemes econòmics dels Estats Units i de la U.R.S.S. són diferents, però no ha fet pas la guerra l'un contra l'altre i han cooperat, durant la guerra». Joseph Stalin deia que «si dos sistemes diferents han pogut cooperar durant la guerra, per què no poden cooperar en temps de pau? I més avall: «Cal respectar els sistemes aprovats pels pobles... La cooperació només és possible que durant d'aquesta base». El senyor Bevin sosté visiblement el punt de vista directament oposat.

Chamberlain havia intentat d'entendre's amb Hitler. Havia intentat de fer, per mitjà de converses secretes a l'esquena de la Unió Soviètica, en el mateix moment en què a Moscou es celebraven les converses amb la delegació anglo-francesa. Llavors es portaven a cap converses amb Hitler i en les amagaven. S'empenyia Hitler a l'est, contra la U.R.S.S., l'encoratjaven a una nova guerra. Es un fet històric. El Departament d'Estat dels Estats Units ha fet un intent poc afortunat per falsificar la història per mitjà d'un recull titulat «Les relacions germano-soviètiques del 1939-1941». El Departament d'Estat ha intentat per aquest mitjà d'embrutar la U.R.S.S. L'Oficina Soviètica d'Informació adscrita al Consell de Ministres de la U.R.S.S. hi ha respost amb un document històric titulat «Els falsificadors de la història», en el qual ha demostrat els fets i el paper real de Chamberlain i Daladier, els quals decidien llavors la sort d'Europa, el paper dels Estats Units d'Amèrica que es movien darrera cortina, que van fertilitzar el terreny als feixistes alemanys amb milers de milions de dòlars americans, que van abeurar i alimentar, per mitjà de l'or americà, la bèstia de l'agressió hitleriana.

Se'n diu que si a la U.R.S.S. no hi hagués la ideologia comunista, seria possible posar-se d'acord amb nosaltres. Això no és just, en primer lloc, perquè el món capitalista coneixia ja les guerres i la identitat d'ideologia i la similitud de les ideologies dels països bel·ligerants no han impedit pas aquestes guerres.

Es que la guerra franco-prussiana no fou una guerra entre dos Estats d'estructura política, social i d'estructura de classe gairebé idèntica? I en allò que es refereix a la primera guerra mundial, és que no fou igual? La segona guerra mundial demostra també la mateixa cosa? Es que la segona guerra mundial debutà entre països comunistes i no comunistes? No debutà en el quadre del sistema capitalista, encara que després enfocà la seva

punta principal contra l'Estat socialista. Aquesta fou una falta gegantina, una falta històrica irreparable dels feixistes, que intentaren midar llur forces amb les del país soviètic, la qual cosa acabà amb llur desfeta catastròfica.

Certament, no estàvem sols en aquesta lluita. Nosaltres tenim homalets davant la història al merit de la coalició de combat soviètic-anglo-americana. I això demostra, una vegada més, que la diferència de sistemes no pot tenir una significació determinant quan existeixen interessos comuns, expressats per l'aspiració dels homes a la pau i a la seguretat, a la democràcia, a l'amoradament de l'agressor, a la liquidació dels plans insensats de dominació mundial i de la supressió de la independència dels altres Estats democràtics.

Com pot el senyor Bevin dir, llavors, que si a la U.R.S.S. no hi hagués ideologia comunista tot anaria bé? Com afirmant-ho, el senyor Bevin intenta demostrar que la Unió Soviètica s'oposa a la cooperació?

Existeix un llibre escrit pel teòric del partit treballista, Lasky, titulat «La Fe, la Raó i la Civilització». No hi llegim el següent: «Malgrat la nostra lluita comuna amb els russos, un cert escpticisme no abandona els dirigents a la Gran Bretanya i als Estats Units d'Amèrica sobre la possibilitat de trobar una base comuna per a un acord permanent i una comprensió mútua entre nosaltres i els russos. Parlant francament, homes com Franco i Salazar són més agradables per als nostres dirigents que Lenin i Stalin?»

No és possible afegir res a això. Com es diu, no hi ha pas necessitat de comentar-ho. Heu dit, el vostre partit ha dit, qui estava més aprop vostre. Homes com Franco i Salazar us són més agradables. Què es pot afegir a això?

El senyor MacNeil ha declarat que en molts aspectes no es pot predir la posició del Govern de la U.R.S.S. Relacionant-ho amb què ha estat dit pel lligant-ho amb les nostres proposicions dels armaments. És que el senyor MacNeil no ha tingut prou temps, com ell ha dit, d'armar-se de documentació, de la qual cosa ha estat ja obligat d'excusar-se una vegada? Però hauria hagut de demanar almenys als seus experts si una tal acusació corresponia a la realitat i li haurien hagut de dir que no hi corresponia pas. Heu's ací les proves. Girem-nos cap al problema de la reducció dels armaments. La Unió Soviètica, tot i no ésser membre de la Societat de Nacions, havia plantejat constantment la qüestió del desarmament o de la reducció dels armaments. Sabieu això, senyors delegats britànics? Si ho sabíeu, com us podeu permetre de parlar de les fluctuacions de la política soviètica? No, la nostra política és immutable. Nosaltres estem contra el reforçament dels armaments. Estem contra la cursa dels armaments. Som enemics de la preparació de noves guerres, som partidaris de la liquidació d'aquestes guerres, encara que sabem que la llei de la societat capitalista és tal que la guerra és en certa manera una llei del desenvolupament del capitalisme. De passada faré remarcar que aquest no és pas el sol vici, l'única desgràcia que el capitalisme causa al món, malgrat que en el seu temps el capitalisme ha estat un fenomen progressiu quan va rellevar el feudalisme. Però després, en el procés del seu desenvolupament històric, el capitalisme s'ha convertit en la negació del progrés i ja ha arribat al seu terme i el socialisme ve a rellevar-lo.

Les guerres no són pas els únics companys del capitalisme. Els companys del capitalisme són també les crisis econòmiques, la prostitució, la criminalitat.

Tot això és l'ABC del marxisme-leninisme, que ha indicat el camí per a la liquidació dels vicis del sistema capitalista. Per a discutir, però, del marxisme-leninisme, cal conèixer almenys aquest ABC.

El senyor Austin ha declarat que es posaria de bona gana a estudiar el marxisme-leninisme. Us felicito, senyor Austin. Lamentablement no heu pogut fer-ho fins ara. Però heu's ací que després d'haver començat l'estudi del marxisme-leninisme (Bialles), hauria preferit escoltar-vos després i no abans que hagués començat aquest estudi (Bialles). Sobretot us trobaríeu en una situació menys ridícula que la que us trobeu avui, víctima dels vostres consellers poc escrupolosos, dels vostres poc escrupolosos compiladors, dels vostres especialistes en cites que us han encolomat algunes cites que dit sigui de passada, comencen allà on no haurien hagut de començar i s'acaben allà on no haurien hagut d'acabar. Evidentment, això col·loca un home en una situació ridícula.

Però tornem al senyor MacNeil. El senyor MacNeil ha declarat que sobre diversos punts era impossible de pronosticar la posició del Govern de la U.R.S.S. Això és fals. Heu's ací que d'ençà de 30 anys, dia rera dia, un any darrera l'altre que insistim que cal reduir els armaments, que cal liquidar els armaments superflus. I hom parla de la nostra inconstància! No, senyor MacNeil, tenim una gran constància i no desistim per a vos altra cosa que ens posessiu encara que només en fos una part.

Cal recordar sobre aquest punt que el 1932, a la Conferència de Ginebra, el president dels Estats Units de llavors va sol·licitar el seu projecte que preveia la reducció de prop d'un terç dels armaments dits de tipus clàssic. Llavors es va fer fracassar aquest projecte amb una perfecta unanimitat. Fins i tot podria dir-se que hem subministrat, per dir-ho així, aquest projecte a Hoover. No, en aquella època vam sol·licitar també un projecte de reducció del 50 per cent.

L'altra declaració del senyor MacNeil respecte el problema de l'energia atòmica és igualment desprovist de tot fonament. D'ençà de dos anys, des de la resolució del 1946, la Unió Soviètica demana per tal que l'energia atòmica sigui prohibida per a finalitats de guerra. Se'n oposa mol obstacles, mol reserves. Nosaltres cerquem la solució del problema. Hem fet proposicions, fem les concessions indispensables en interès de la realització d'un acord eventual. Però se'n diu: «Per què no heu fet les vostres proposicions? abans? Per què no heu vingut abans amb aquestes proposicions? Quan no venim amb les nostres pròpies proposicions se'n demana: «Per què no heu vingut?» Quan venim, se'n diu: «Per què heu vingut?» Aquesta és la vostra lògica.

Nosaltres diem que cal prohibir per endavant l'arma atòmica i tot seguit establir un control, puix que és una cosa sense sentit controlar allò que no existeix. Se'n respon: «No, això és inacceptable. Cal la simultaneïtat». Nosaltres diem: «Bé, estem d'acord, però la convenció sobre la prohibició de l'arma atòmica i la convenció sobre el control siguin signades i posades en vigor simultàniament». Llavors se'n respon: «No, cal abans concloure la convenció sobre el control i després la convenció sobre la prohibició de l'arma atòmica».

Quina altra significació pot tenir això que la d'un intent de trobar, costi el que costi, sempre nous pretextos per fer fracassar la conclusió d'una o l'altra convenció?

Quan es tracta de la sort de la humanitat, hom no pot acur-nissar-se rebutjant automàticament totes les proposicions que no afecten les qüestions fonamentals de principi. No veiem cap raó per insistir, costi el que costi, sobre el nostre punt de vista allò que els principis no són pas discutits i allò on es poden fer concessions que no vagin en perjudici dels propis principis del problema. Però quan acceptem de fer aquestes concessions se'n demana per què no les hem fetes abans. A més, hom es permet d'exigir pressar tota mena de dubtes sobre les segones intencions que guien, segons es diu, la delegació soviètica. Hom es permet d'in-

"Nosaltres no som pacifistes, perquè no rebutgem la guerra justa, que és indispensable per a defensar-se de l'agressor i ho diem"

ments i de llurs forces armades, la Unió Soviètica, simultàniament amb els altres Estats; presentant informacions sobre les seves forces armades i els seus armaments. Al mateix temps, cal tenir en compte que l'expressió « forces armades » ha de comportar totes les formes d'armament, compresa l'arma atòmica i totes les formes principals d'extermini dels homes en massa.

la taula només quan la cosa serà provocada per una necessitat real i quan això anirà lligat a les mesures pràctiques que hauran de seguir la decisió de principi sobre la reducció dels armaments i de les forces armades. Vet aci per què, a totes aquestes crítiques demagògiques sobre que hom diu que no sap res de les nostres despeses per a necessitats militars, ni sobre les nostres forces armades, etc., nosaltres responem: Preneu la decisió de prohibició de l'arma atòmica, preneu la decisió de la reducció d'un terç durant un any dels armaments de les cinc potències i de llurs forces i us donarem totes les dades indispensables sobre el nostre armament, i jugarem com vosaltres dieu amb les cartes damunt la taula. Però vosaltres posareu també les vostres cartes damunt la taula i llavors es trobaran els mitjans per a verificar si hi ha ací un engany i qui enganya. Respecte la Unió Soviètica, jo n'estic ben tranquil, i surto fiador de la Unió Soviètica.

cit de la U.R.S.S., de la Gran Bretanya i dels altres aliats, com exercits alliberadors ». (Voznessenski, « L'Economia de guerra de la U.R.S.S. en el període de la guerra patriòtica », pàg. 6-7).

a oposar la valentia, la voluntat de sacrifici a aquestes persecucions contra els millors homes de la classe obrera per tal de lluitar amb les masses laborioses per la defensa de llurs interessos. Així, es tracta de lluitar, i el senyor Austin ha de conèixer el proverbi francès que diu « a la guerra com a la guerra ». Si la burgesia utilitza tota mena de mitjans de pressió, d'atropellament, de persecucions contra la classe obrera, no és natural, doncs, que la classe obrera també recorra a mitjans de protecció i defensa? Si en aquesta qüestió hom es refereix al marxisme-leninisme, caldrà recordar la cita següent, extreta de la magnífica obra de Lenin abans esmentada: « Per saber ajudar la « massa » i guanyar la simpatia i la confiança de la « massa », no s'ha de tenir por de les dificultats, no tenir por dels ardis, de les travetes, de les ofenses, de les persecucions dels « agitadors » — els quals, essent uns oportunistes i nacional-xovinistes, estan, en la majoria dels casos, lligats a la burgesia i a la policia — i cal obligatòriament treballar allà on estan les masses. Cal saber fer tota mena de sacrificis, vèncer els més grans obstacles per tal de portar a terme una propaganda i una agitació sistemàtica, conseqüent, tenaç, pacient, en els establiments, societats, unions per molt reaccionaris que aquestes siguin, allà on es troba la massa proletària o semiproletària. » (Lenin, Obres, t. XXV, p. 197.)

IV Les desgraciades crítiques contra les proposicions soviètiques

RA permeteu-me de dir alguns mots respecte la intervenció del representant canadenc senyor Austin. El representant canadenc ha arribat a declarar que estava desprovista de sentit la part de la resolució soviètica que parla de la recomanació d'instaurar en el quadre del Consell de Seguretat un organisme internacional de control amb finalitats de vigilància i de control de l'execució de les mesures per a reduir els armaments de les forces armades i de prohibició de l'arma atòmica. No obstant, el senyor Austin no s'ha donat pas compte que aquesta part de la nostra resolució reproduïx allò que es diu en el punt sisè de la resolució de l'Assemblea general del 14 de desembre i res més. El representant dels Estats Units, Austin, està igualment descontent de la nostra proposició d'instaurar un control internacional en el quadre del Consell de Seguretat, però ell no s'ha donat visiblement compte que en fer una tal proposició, la delegació soviètica es basava en la decisió de l'Assemblea general del 14 de desembre del 1945 que diu clarament que cal crear un sistema internacional de control en el quadre del Consell de Seguretat. Si el representant canadenc ha declarat ací amb tan desinvoltura que la resolució soviètica demana la instauració d'un organisme internacional de control en el quadre del Consell de Seguretat és « desprovista de sentit » no em resta més que demanar-li com és que la delegació canadenc va votar l'any passat per aquesta resolució « desprovista de sentit ». O potser aquesta resolució ha esdevingut « desprovista de sentit » només perquè ha estat sostinguda per la delegació soviètica, per què aquesta tesi forma part del projecte de la resolució soviètica? Probablement és així. Amb tot, no és pas permès de demostrar amb tanta franquesa la seva hostilitat envers tot allò que ve de la delegació soviètica.

El principi de cooperació internacional, que constitueix una violació grolera de tots els principis del dret internacional, que contradiu el principi fonamental, el respecte de la sobirania d'Estat dels països i dels pobles independents.

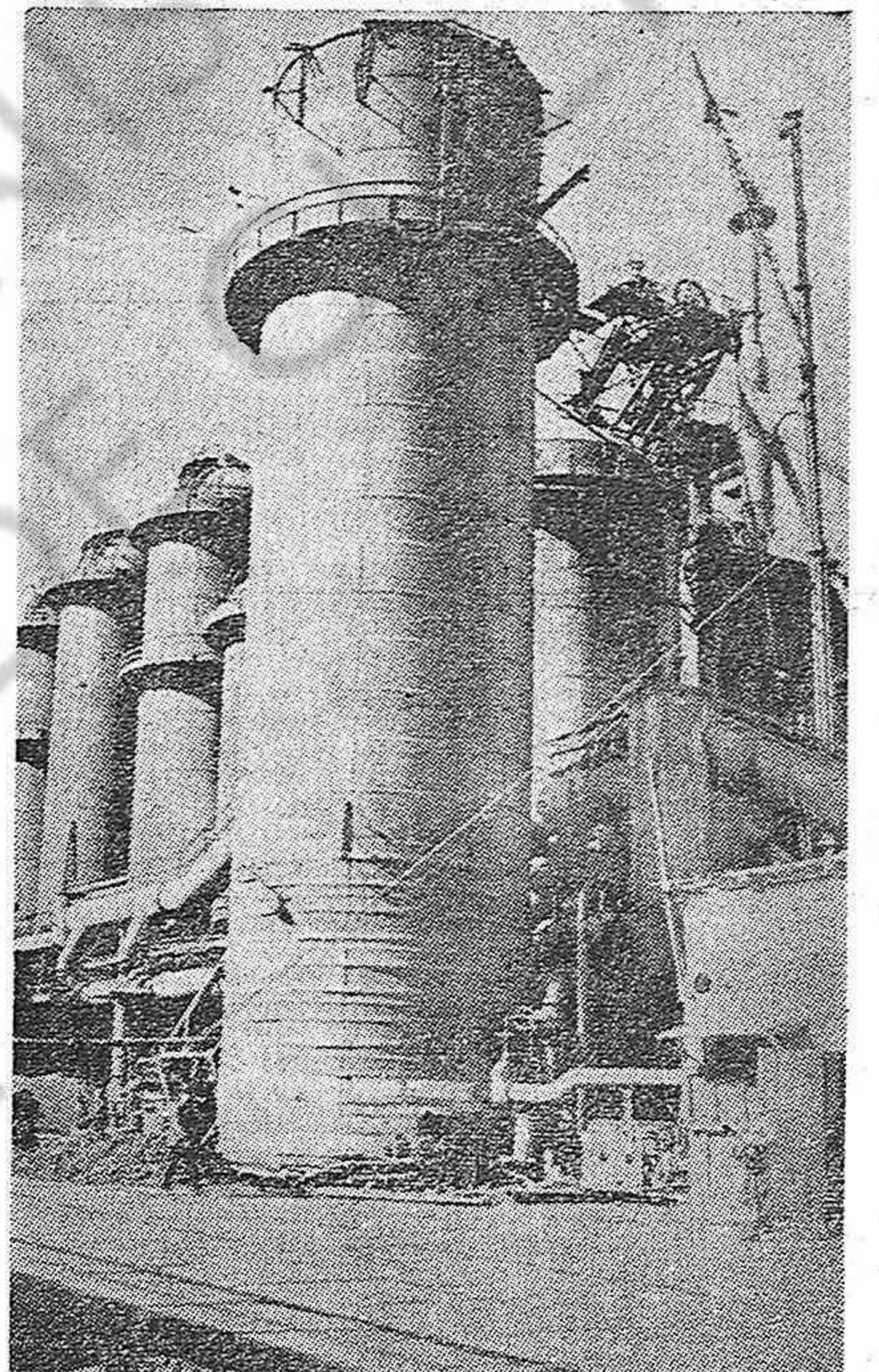
El marxisme-leninisme diferencia les guerres justes de les guerres injustes. Això és el que no compren segurament el senyor Austin o bé fa veure que no ho compren.

El senyor Austin no li agradaen tampoc els passatges on es diu que nosaltres no som pacifistes. Efectivament, nosaltres no som pacifistes, no som vegetarians. Si laqüèssim estat pacifistes hauríem estat devorats fa molt de temps per les hordes hitlerianes. Als cops hem contestat amb cops i ens hem esforçat per contestar cada cop amb un cop tres vegades més fort. Nosaltres no som pacifistes, perquè no rebutgem la guerra justa, que és indispensable per a defensar-se contra l'agressor i ho diem. Això no ho comprèn i en tot cas no agrada al senyor Austin. Però això és ben comprès per cada obrer i per cada pagès, per cada treballador de qualsevol país.

Es altres remarques crítiques del representant canadenc són igualment ridícules. Aquest senyor ha declarat per exemple, que la proposició soviètica no preveu en res la inspecció internacional. Permeteu-me, però, de demanar d'on ve llavors tot aquest aldrull, tot aquest terrabastall contra les proposicions soviètiques, quan la lletra del representant de la U.R.S.S. del 5 de setembre del 1947, en el segon punt de les respostes a les preguntes hi és dit directament que seran preses mesures de control i d'inspecció, que la inspecció cal que resti un caràcter periòdic, però que per altra banda seria possible de procedir a tota acció d'inspecció decidida per la Comissió atòmica en el cas que ho jutgés indispensable.

Si hom s'ocupa, però, del fons de la qüestió, que pot, doncs, impedir la confiança en les relacions internacionals? Es que existeixen, realment, fets sobre els quals es poden basar aquestes atacs contra la U.R.S.S., que diuen que mina la confiança en les relacions internacionals? En realitat, és que la Unió Soviètica construeix bases militars en territoris estrangers? Es que la Unió Soviètica encerra els Estats Units d'Amèrica o la Gran Bretanya o tant se val quin altre país d'una xarxa en bano de les seves bases aèries i navals com ho fa el Govern dels Estats Units amb relació a la U.R.S.S., la qual cosa, com és sabut, no constitueix cap secret per a ningú? O bé, és que la inquietud prové del fet que hi ha tropes soviètiques fora de llur territori, excepte en els llocs on hi estan en virtut d'acords internacionals establerts amb la participació de les altres grans potències? O és que, potser, la confiança en relació a la Unió Soviètica és minada per actes de la policia exterior del Govern soviètic, com ha estat la decisió de retirar les seves tropes de Corea, mentre que les tropes nordamericanes segueixen al sud Corea i que el Govern nordamericà no demostra cap intenció de retirar les seves tropes del sud de Corea simultàniament amb l'evacuació del sud de Corea per part de les tropes soviètiques, i es quiva així una resposta directa a les preguntes fetes pel Govern soviètic en la seva nota del 18 de setembre del 1948?

...i la política pacífica de la U.R.S.S.



« El període de la postguerra s'ha caracteritzat, doncs, a la U.R.S.S., pel rebuigament de les despeses per a necessitats militars i l'augment constant de les despeses per les necessitats del desenvolupament de l'economia nacional. »

El senyor representant canadenc ha llegit tot això? Si ho ha llegit, com és que a repetir — cal dir-ho realment — aquesta heretgia totalment desprovista de sentit? I d'això se'n diu una crítica! I és amb un aire de desinvoltura infantil que s'intervé ací i es permet d'atacar la resolució soviètica i de declarar que està desprovista de sentit, que és irreal, que no comprèn tal o tal altra cosa. Aquestes crítiques no es poden tenir en compte.

Es que no se sap, en realitat, que el juny del 1945, fou aprovada a la U.R.S.S. una llei sobre la desmobilització d'un primer grup de les 13 lleves més velles dels contingents de l'exèrcit actiu, desmobilització que ha acabat en el curs de la segona meitat del 1945? Es que no se sap que l'agost del 1947 fou publicada una disposició del Presidium del Soviet Suprem de la U.R.S.S. sobre la desmobilització de les lleves que segueixen? Es que no saben que el 1948 ha estat publicada una disposició del Presidium del Soviet Suprem sobre la desmobilització de tots els contingents cridats a l'exèrcit en temps de guerra? Com s'atreixeix a dir després d'això que la qüestió de la desmobilització d'aquells que foren mobilitzats per l'exèrcit soviètic durant la guerra està envoltada de misteri i que no se sap res del que passa en aquests terrenys? No està clar que tots aquests discursos estan desprovistos de tot fonament i que tota aquesta desconfiança està enganyada amb agulles, que tot ha estat imaginat i està destinat únicament a escapolir-se, amb qualsevol pretext, davant l'adopció de les proposicions soviètiques. Tot això no són altra cosa que faules i invencions que no poden anar, naturalment, lluny. Hi ha quelcom més que impedeix l'establiment de la confiança en les relacions internacionals. És la direcció presa per la policia exterior de països que, com els Estats Units i la Gran Bretanya, impedeixen la cooperació internacional, ja que tendeix a finalitats que no tenen res de comú amb aquesta tasca. Que cal fer, doncs, per què la confiança pugui, veritablement, consolidar-se en les relacions internacionals? La resposta a aquesta qüestió fou feta, fa 26 anys, per V. Lenin en una intervenció concedida als corresponents dels diaris britànics « Observer » i « Manchester Guardian ». Lenin deia:

la indústria pesada i el potencial militar d'Alemanya, la qual cosa ha estat possible gràcies a l'ajut directe i important donat a l'Alemanya hitleriana pels mitjans dels Estats Units d'Amèrica en el període que va seguir la primera guerra mundial fins al començament de la segona. Són precisament els Estats Units d'Amèrica que van ajudar l'Alemanya hitleriana a crear, en un curt temps, bases militars i econòmiques i que van armar així l'agressió hitleriana. La banca Schroeder va jugar un paper eminent en aquest afer i el trust alemany de l'acer ocupava una posició dirigent en aquesta matèria; aquest trust havia estat organitzat per Thyssen i altres magnats industrials del Iur; la celebre empresa d'advocats « Sullivan i Crumwell » que tenia al seu cap John Foster Dulles, un dels homes més destacats en el terreny de la policia estrangera nordamericana hi jugà un paper eminent. Aquests són fets que no és possible negar.

El que fan objeccions contra les proposicions presentades per la delegació soviètica diuen que el que cal, en primer lloc, és arribar a establir la confiança mútua. Això és, naturalment, una condició molt important, ja que sense confiança mútua és difícil d'assegurar la cooperació, és difícil assolir l'èxit en el problema que tenim plantejat. Però no se'n parla únicament de la importància de la confiança mútua, sinó que s'indica que els representants de la U.R.S.S. i dels Estats amics que no estan d'acord amb el sistema de control proposat per la majoria, minen per aquest fet la confiança. Resulta que la condició fonamental de la confiança de la qual es parla tant ací consisteix simplement a estar d'acord amb les proposicions de la majoria. Resulta que la minoria no pot merèixer confiança, si no accepta sense reserves les proposicions de la majoria. En aquest cas, però, és que la minoria no té el dret de formular les mateixes exigències enfront de la majoria? Es que la minoria no té el dret, en aquest cas, a esperar que la majoria reconeixi i expressi el seu acord amb les exigències raonables de la minoria, sense la qual cosa la majoria no pot merèixer, tampoc, cap confiança?

« La nostra experiència ens ha donat la convicció increbantable que únicament una atenció enorme davant dels interessos de les diferents nacions aparta les bases dels conflictes, aparta la desconfiança mútua, aparta la por de qualsevulla intriga, crea la confiança, sobretot entre els obrers i els pagesos que parlen llengües diferents, sense la qual cosa no són possibles les relacions pacífiques entre els pobles ni un desenvolupament per nos felix que sigui de tot allò que és preciós en la civilització moderna. » (Lenin, vol. XXVII, p. 313.) Heu's ací, senyors, la via que crea i conquista la confiança. I és la via que cal seguir per adquirir veritablement la confiança per tal de fer d'aquesta confiança la base de les relacions internacionals.

El senyor Austin, en el seu desig de minar la confiança envers la Unió Soviètica, ha atacat els Partits Comunistes i, en primer lloc, el Partit Comunista (bolxevic) de la U.R.S.S. Ha citat un passatge — que a més no ha dit d'on havia tret aquesta cita, però jo ho sé — que ha extret de la magnífica obra de Lenin « La malaltia infantil del comunisme, l'extremisme » però l'ha presentat d'una manera desnaturalitzada. El senyor Austin ha utilitzat un guió preparat per uns funcionaris poc lletrats del Departament d'Estat, els quals, això és natural, no han comprès i no podien comprendre el fons del problema. Per altra part, han arrencat aquesta cita del seu context i és per això que una tal cita no podia fer altra cosa que augmentar la confusió del senyor Austin. La cita feta per Austin és extreta de l'obra de Lenin « La malaltia infantil del comunisme, l'extremisme ». Aquest passatge indica realment que és indispensable oposar a les manobres dels enemics de la classe obrera una tàctica que no menyspreï cap mena d'ardits, de subterfugis. En aquest passatge, però, Lenin deia: « No hi ha dubtes que els senyors dirigents de l'oportunisme recorran a tota mena de manobres de la diplomàcia burgesa, en ajut dels Governos burgesos, dels popes, de la policia, dels tribunals, per no admetre els comunistes en els Sindicats, per expulsar-los per tots els mitjans, per fer-los el treball en el seu si el mes desagradable possible, per a ofendrel's, acorralar-los, perseguir-los ». (Lenin, Obres, t. XXV, p. 198.)

Parlant clar, les consideracions d'aquestes delegacions sobre la confiança de la qual hem parlat abans, consisteix en una simple exigència a sotmetre's a la voluntat de la majoria, acceptar sense reserves tot el que la majoria proposa. En els afers internacionals, però, aquest plantejament del problema és inacceptable. No hi pot haver cap cooperació entre els països si certs grups d'Estats, havent-se posat d'acord entre ells sobre la base d'accions comunes contra altres Estats que no disposen de la majoria en un moment donat, exigeixen de la majoria l'adopció sense reserves de llurs proposicions. Repeteixo que una tal manera de plantejar el problema és inacceptable, que està en contradicció amb tots els prin-

V Exercicis "teòrics" d'un senador nordamericà

RA he de passar a la intervenció del senador Austin i, en primer lloc, a certs dels seus exercicis « teòrics » sobre el marxisme-leninisme. Al senyor Austin no li agrada, fixeu-vos bé, que la doctrina marxista-leninista diferenciï les guerres justes de les guerres injustes, però és així, és realment així. El marxisme-leninisme ensenya que hi ha guerres justes i guerres injustes. La guerra, ha dit el senyor Austin, és l'arma reconeguda del règim comunista. No. Aquesta és una afirmació totalment falsa i desprovista de tot sentit. L'Estat soviètic comença la seva existència després d'haver acabat amb la guerra i durant les tres dècades de la seva existència, l'Estat soviètic lluita conseqüentment enèrgicament contra la guerra, per la pau, per la democràcia, per la seguretat dels pobles. Així, l'afirmació del senador nordamericà no descansa sobre cap base.

l'econòmic dels països agressors imperialistes, així com la unió del camp dels països antiimperialistes i democràtics. No es pot oblidar que l'economia capitalista als països estrangers engendra per si mateixa les guerres d'agressió i llurs factors » (pàg. 176).

Es justament contra aquestes persecucions, aquestes injustícies, aquests atacs contra els homes d'avantguarda de la classe obrera, que el leninisme ensenya d'oposar la valentia i la fermesa, i no solament aquestes qualitats, sinó tota mena de subterfugis, d'ardits, de procediments il·legals per entrar en relació amb les masses, per estar en el si de les masses, per lluitar amb les masses i per dirigir les masses. Austin ha desnaturalitzat aquesta cita i ha reemplaçat unes paraules per unes altres, ha intentat utilitzar-la per a demostrar el caràcter amoral de la tàctica i de la policia dels partits obrers d'avantguarda. Feina en va! Es tracta de la lluita de la classe obrera. Es tracta de la utilització, per part de la burgesia, de diferents mètodes i diferents mitjans de pressió il·legals, d'atropellaments i persecucions contra els homes d'avantguarda de la classe obrera i del moviment sindical. El leninisme ensenya

El senyor Austin ha intentat embrutar la Unió Soviètica, de minar la confiança envers la policia que, segons diu, no rebutja i utilitza àdhuc els procediments d'acció de Maquiavel. Que es mirin, millor, els mateixos i llurs amics!... És que el senyor Austin i els seus amics han oblidat que no fa gaire que el contraespionatge britànic ha publicat una falsedat sota el nom de « Pla M » per tal de desacreditar els homes progressistes d'Alemanya i amb ells la policia de la Unió Soviètica a Alemanya? Tothom recorda segurament que el gener d'aquest any, el Ministeri d'Afers estrangers de la Gran Bretanya difongué per mitjà de la premsa un document misteriós sota el nom de « Pla M ». El contingut d'aquest protocol estava formulat en el títol: « Plans dels comunistes alemanys per a l'organització de vagues al Rur i la desorganització dels transports a l'Alemanya de l'oest ». Quan Bevin fou interpellat sobre aquest afer al Parlament, envià el senyor MacNeil al seu lloc perquè el substituís, i fou aleshores que MacNeil declarà a la Cambra dels Comuns que el Govern britànic creia en l'autenticitat d'aquest protocol. Després d'haver rebut aquesta falsificació, les autoritats d'ocupació nordamericanes i britàniques a Alemanya la van utilitzar per exercir una grolera arbitrarietat policiaica, per tancar els diaris del Partit Comunista, per organitzar una sèrie d'expedicions policiaiques, per saquejar les organitzacions democràtiques d'Alemanya, per prohibir el Congrés del Poble i, finalment, per reforçar llur pressió sobre els Sindicats. Però el 10 d'abril del 1948, el diari « New York Times », referint-se a una font totalment segura, comunicà que el « Pla M » era una falsificació.

Els dirigents del Ministeri d'Afers estrangers britànic refusaren primer de comentar aquesta informació desagradable per a ells i a la Cambra dels Comuns es preguntà a Bevin si pensava fer alguna declaració en relació a l'autenticitat del document. Fou llavors que el 19 d'abril, Hector MacNeil prengué la paraula i reconeixé que l'autenticitat del document era dubtosa. Quan el treballista Hughes preguntà a MacNeil perquè Bevin no havia pogut venir a la Cambra dels Comuns i reconèixer francament el seu error, MacNeil no contestà aquesta pregunta, i sobre les preguntes ulteriors dels membres del Parlament, repetí: « Una enquesta minuciosa i aprofundida ha desmentit els resultats de l'enquesta feta el primer moment. »

El diari « Manchester Guardian » caracteritzà molt justament, al meu entendre, aquesta història en escriure: « El Ministeri d'Afers estrangers britànic forga mal parat de la situació. Ha reconegut autèntic un document que, àdhuc observadors tan ignorants com nosaltres, ens semblava dubtós pel seu mateix fons. Actualment, Bevin ha de vigilar d'una manera particular l'activitat de certes seccions del nostre contraespionatge a Alemanya. La credulitat constitueix el pitjor de tots els viciis possibles d'un contraespionatge. Aquells que s'han deixat convèncer de l'autenticitat del « Pla M » poden ésser relevats de llurs funcions per tal que puguin assajar llurs forces en la invenció de nous plans policiaiques sensacionals. »

Em sembla, però, que aquest consell podria ésser donat, igualment, amb algunes variants, a aquells que adopten una actitud de massa credulitat davant de descobriments tan sensacionals. Per què he recordat aquesta història? He recordat tota aquesta història per tal de demostrar amb quina facilitat tota mena de reaccionaris, d'enemics de la democràcia i del progrés realitzats tota mena de frauds i de falsedats per tal d'assolir llurs finalitats polítiques, sense vergonya pels crims directes i la utilització dels mètodes de lluita de tots els viciis possibles d'un contraespionatge. Aquells que s'han deixat convèncer de l'autenticitat del « Pla M » poden ésser relevats de llurs funcions per tal que puguin assajar llurs forces en la invenció de nous plans policiaiques sensacionals. »

Així són els intents d'Austin d'utilitzar la literatura marxista-leninista pels seus atacs contra la Unió Soviètica i la policia estrangera soviètica.

En fi, el senyor Austin ha expressat tota la seva ira contra la resolució del Partit Comunista Francès que diu que el poble francès no farà la guerra contra la Unió Soviètica. No es la meua tasca de fer de defensor del Partit Comunista Francès. No ho necessita. Però no vull deixar de reaccionar contra les següents circumstàncies: què és, parlant clarament, allò que indigna el senyor Austin?

La declaració del Buró Politic que he llegit diu que es prepara una guerra contra la Unió Soviètica, la guerra dels imperialistes. Diu: « No participarem a una tal guerra, nosaltres no ferem la guerra al poble soviètic. » Això provoca la irritació i gairebé ràbia del senyor Austin. Hauria trobat, segurament, del seu gust crides contràries, crides a la guerra contra la Unió Soviètica... Per la seva indignació, el senyor Austin es desemmascara el mateix, així com aquells que representa ací.

Podem fer el balanç de la nostra discussió. Què diu aquest balanç? Hem examinat tot el pro i el contra d'aquest afer. Què és, doncs, allò que pot impedir l'adopció de les proposicions presentades pel Govern soviètic i l'adopció de les quals, així com llur aplicació ulterior no representa, als nostres ulls, cap dificultat insuperable?

Tot el que diuen els adversaris d'aquestes proposicions no consisteix en una crítica seriosa i concreta. Ells exigeixen que la confiança internacional sigui assegurada en primer lloc i que després es posin en vigor les nostres mesures. Però ja s'ha indicat que un tal principi era totalment arbitrari, ja que la mateixa adopció de les proposicions fetes per la Unió Soviètica sobre la prohibició de l'arma atòmica i sobre la reducció d'un terç de les forces armades i dels armaments per les grans potències, una tal decisió posarà, no pot ésser d'altra manera, un fonament sòlid a la confiança internacional.

Es parla de control, sense el qual les proposicions soviètiques no poden ésser realitzades. Però les proposicions soviètiques preveuen l'establiment d'un organisme internacional de control que ha de constituir una anella important en el sistema de les mesures lligades a la prohibició de l'arma atòmica i a la reducció d'un terç dels armaments i de les forces armades de les cinc grans potències.

Se'n diu que amb una sola declaració no es podrà fer res ací. Això és veritat. Únicament una prohibició, únicament una decisió de prohibició de l'arma atòmica no poden sostreure la humanitat a l'amenaça d'aquesta arma. Però la decisió de l'Assemblea general, prohibint l'arma atòmica serà un estímul poderós per a la conciliació de la pau. Una tal decisió ressonarà com un gran anunci de pau i entrarà en la història de la humanitat com un gran acte d'humanitat, de civilització i de cooperació dels pobles.